

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121010164
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121010164.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. februára 2023 prejednal odvolania prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín a obžalovaného C. D., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., D. XXXX/XX, ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/13/2021 zo dňa 07.09.2022 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), f), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa v napadnutom rozsudku celý výrok o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ako aj výroky o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný C. Vanko pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa odsudzuje podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa obžalovaný zaraďuje na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. je obžalovaný povinný nahradiť maloletej poškodenej T. I., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom T. XXX, škodu vo výške 4.560,- Eur (bolestné).

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. sa maloletá poškodená T. I., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom T. XXX, odkazuje so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný C. D. uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a), d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 a § 127 ods. 5 Tr. zák., pretože

v presne nezistenom období približne od roku 2012 až do 25.09.2017 spôsoboval fyzické a psychické príkorie maloletej dcére svojej družky N. M., nar. XX.XX.XXXX, s ktorou žil v spoločnej domácnosti v mieste ich bydliska na adrese U., W. XX, a to tým spôsobom, že v mieste bydliska maloletú N. M. opakovane najmenej trikrát do týždňa fyzicky trestal a to tak, že ju bil rukou po tele, po zadku, po tvári a po nohách dával jej facky, a taktiež ju nútil kľačať na kockách v byte, pričom keď prechádzal okolo nej, udrhel jej hlavu o skriňu, počas prípravy maloletej na vyučovanie ju udieral zošitom po hlave až dovtedy, kým jej začala tiecť krv, taktiež sa k maloletej nevhodne a hrubo správal, kričal na ňu, citovo ju odmietal, pričom ju ponižoval tým, že uprednostňoval jej mladšiu nevlastnú sestru, ktorej je biologickým otcom, čím maloletej spôsoboval psychické utrpenie, ťažké príkorie v zmysle týrania, pričom v dôsledku konania obžalovaného sa u maloletej rozvinuli príznaky syndrómu CAN a taktiež

aj duševná porucha - posttraumatická stresová porucha, ktorá vznikla u maloletej v období začiatku povinnej školskej dochádzky t.j. približne od roku 2012 a jej príznaky pretrvávajú do súčasnosti, čo si vyžiadalo liečbu maloletej na detskej psychiatrickej ambulancii od roku 2019, a v dôsledku duševnej poruchy bola maloletá na obvyklom spôsobe života obmedzená pretrvávajúcou úzkosťou v bežných životných situáciách a s ňou spojenými telesnými ťažkosťami, poruchami správania, problémami so stravovaním, čím bola znížená celková kvalita jej života.

Bol za to odsúdený podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť maloletej poškodenej T. I. škodu vo výške 9.120,- € (bolestné) do 10 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, pričom so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody bola mal. poškodená podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázaná na civilný proces.

Tento citovaný rozsudok však nenadobudol právoplatnosť, pretože ho obžalovaný i prokurátorka napadli odvolaniami. Obžalovaný svoje odvolanie bez bližšej špecifikácie zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení. Prokurátorka odvolanie podala písomne čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný svoje odvolanie následne do rozhodnutia odvolacieho súdu však bližšie písomne neodôvodnil. Na verejnom zasadnutí obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil tak, že poukázal na svoju výpoveď z hlavného pojednávania na súde prvého stupňa s tým, že vinný je len v tom, že na maloletú poškodenú T. I. (ďalej aj „poškodená“) zvyšoval hlas a zakázal jej chodiť von, keď kradla.

Prokurátorka v písomných dôvodoch odvolania uviedla, že obžalovanému uložený trest považuje za neprimerane mierny. Vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho pomery a tiež možnosti jeho nápravy neexistujú také okolnosti, ktoré by odôvodňovali použitie ustanovenia § 39 Tr. zák. Poukázala na okolnosti prejednávaného prípadu, kedy poškodená, ako dieťa poznačené zážitkami z ranného detstva v súvislosti s konaním biologického otca, potrebovala cítiť lásku, prijatie a záujem od obžalovaného, ktorého ako nevlastného otca mala rada, volala ho „tatino“, potrebovala cítiť zaradenie do rodiny, spravodlivé zaobchádzanie ako s mladšou sestrou, no namiesto toho ju obžalovaný fyzicky trestal, a to niekoľkokrát v týždni, pravidelne na ňu kričal, uprednostňoval jej mladšiu sestru, čo ju ponižovalo, citovo zraňovalo, čo všetko poškodená vnímala ako ťažké prikorie. Obžalovaný bol pre svoje správanie voči poškodenej (slovné a fyzické tresty, krik, odmietanie a ponižovanie) pre ňu zdrojom úzkosti, čím sa u nej rozvinula posttraumatická stresová porucha. V príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného poškodená trpí viacerými poruchami, následkom čoho podľa znalca - psychiatra môže byť u nej rozvinutá porucha vývoja osobnosti v zmysle úzkostného neurotického vývoja. Jej stav si vyžaduje dlhodobú pedopsychiatrickú starostlivosť, vrátane farmakoterapie. Nemožno opomenúť ani správanie obžalovaného po tom, čo sa v tejto veci začalo trestné stíhanie, kedy poškodenú odmietol, neumožnil jej stretnutie s mladšou sestrou, s ktorou mala pozitívny vzťah, čo poškodenú traumatizovalo, mala tendenciu sa viniť, trestať a aktuálne sa cíti byť úplne osamelá, vytlačená zo svojej rodiny. Obžalovaný poznal životnú minulosť poškodenej z obdobia jej ranného detstva a jeho správanie nemôže ospravedlniť jeho komplikovanejšia osobnostná výbava. Obžalovaný nie je ani prvýkrát trestanou osobou, pretože v minulosti už bol 7-krát právoplatne odsúdený pre rôznorodú trestnú činnosť a rovnako bol priestupkovo postihnutý pre hrubé protispoločenské konanie pod vplyvom alkoholu. Obžalovanému taktiež nemožno priznať žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste a aby sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obžalovanému trest odňatia slobody podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní sa v konečnom návrhu:

- prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry v celom rozsahu pridržovala konečného návrhu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania podriadenej prokurátorky s tým, že navrhla, aby bol v napadnutom rozsudku zrušený výrok o treste a obžalovanému uložený trest odňatia slobody už bez použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., a to na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby uvedenej v § 208 ods. 3 Tr. zák. so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia; zároveň navrhla, aby podľa § 319 Tr. por. odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné,
- obžalovaný poukázal na to, čo uviedol na verejnom zasadnutí, je nevinný a chce byť oslobodený.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky je dôvodné a odvolanie obžalovaného je dôvodné len čiastočne, vo vzťahu k výrokom o náhrade škody.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaniach vytýkaná žiadna chyba a ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K výroku o vine ***

Rovnako nemal odvolací súd žiadne výhrady k zákonnosti a odôvodnenosti odvolaním obžalovaného napadnutého výroku o vine.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu, ktoré mu umožnili vo veci spravodlivo rozhodnúť v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. Napokon všetky tieto dôkazy súd prvého stupňa správne vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol všetky skutočnosti, ktoré vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejme aj to, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, t.j. prečo neuveril jeho obrane, že sa voči poškodenej nedopustil vyššie konštatovanej trestnej činnosti a prečo ho aj v konečnom dôsledku potom uznal vinným.

So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré súd prvého stupňa poukázal v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba naväzujú, navzájom sa podporujú a tiež dopĺňajú, nemal ani odvolací súd žiadne pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov súdu prvého stupňa vo vzťahu k právnej kvalifikácii takto ustáleného konania obžalovaného, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, podrobné a tiež dostatočne presvedčivo odôvodnené skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, o ktorých nemá ani tie najmenšie pochybnosti a ktoré si v celom rozsahu preto aj osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd k tomu dodáva nasledovné:

Týranie je zlé zaobchádzanie, ktoré sa vyznačuje vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou, ktoré blízka osoba pociťuje ako ťažké príkorie. Nemusí ísť o sústavné alebo dlhší čas trvajúce konanie. Na naplnenie znakov tohto trestného činu treba, aby v dôsledku páchatelovho konania bolo spôsobené fyzické alebo psychické utrpenie, a to ktorýmkoľvek konaním taxatívne uvedeným v ustanovení § 208 ods. 1 písm. a) až e) Tr. zák. Pod pojmom „fyzické utrpenie“ alebo „psychické utrpenie“ treba rozumieť taký stav, ktorý sa vyznačuje telesnými či duševnými bolesťami, ktoré ovplyvňujú obvyklý spôsob života týranej osoby a netrvajú celkom krátky (prechodný) čas.

Obžalovaný je zo spáchania skutku uvedeného v napadnutom rozsudku jednoznačne usvedčovaný výpoveďami maloletej poškodenej T. I. a tiež svedkov Mgr. N. U., Mgr. U. Q., T. W. a Mgr. V. N., závermi znaleckých posudkov MUDr. J. K. a PhDr. Z. H. alebo ostatnými listinnými dôkazmi, o vierohodnosti ktorých nemá ani odvolací súd žiadne pochybnosti.

Na druhej strane ani odvolací súd nepovažoval za vierohodnú už výpoveď svedkyne F. I., družky obžalovaného a matky poškodenej, nakoľko táto sa v spoločnej domácnosti prakticky nezdržiavala, keď pracovala v Bratislave. Vykonané dokazovanie ďalej svedčí pre záver, že matka sa riadne nestarala o poškodenú a všetko ohľadom nej riešil práve obžalovaný. Matka poškodenej sa tiež podriaďovala

obžalovanému a jeho názorom, pričom obžalovaný maloletú v podstate „len toleroval“ vo svojej domácnosti.

Taktiež odvolací súd poukazuje na zistenie vyplývajúce z vykonaného dokazovania, že podľa vyjadrení poškodenej jej matka pri umiestňovaní do diagnostického centra ako dôvod uviedla, že nechce, aby jej obžalovaný ubližoval.

Znalci MUDr. J. K. a PhDr. Z. H. skonštatovali, že na základe usvedčujúcich výpovedí poškodená vykazuje známky psychického utrpenia, ťažkého príkoria v zmysle týrania, ale aj, že u nej došlo v dôsledku konania obžalovaného k vzniku ťažkej ujmy na zdraví - posttraumatickej stresovej poruchy, ktorej začiatky možno datovať približne do obdobia začiatku povinnej školskej dochádzky poškodenej, príznaky sa stupňovali až do umiestnenia v DC a DD v roku 2018 a pretrvávajú do súčasnosti. Je zrejmé, že poškodená do vzťahu s obžalovaným vstupovala ako osobnosť psychicky zraniteľná, avšak obžalovaný o tom mal podľa svojej vlastnej výpovede vedomosť.

O vierohodnosti nosného dôkazy viny obžalovaného - výpovede poškodenej svedčí aj záver znalca PhDr. Z. H. o zachovaní všeobecnej psychologickkej vierohodnosti (t.j. ako bola schopná vnímať, chápať a interpretovať realitu) bez zistenia zvýšenej tendencie zveličovať prežité udalosti či fabulácie. V prípade špecifickej psychologickkej vierohodnosti (t.j. aké sú jej postoje a názory k veciam, udalostiam a najmä osobám, ktoré majú súvis s prejednávanou vecou) naopak zistil, že táto je u poškodenej síce znížená, avšak len z dôvodu zamieňavania (niektorých) prežitých udalostí.

V prípade skúmania osobnosti obžalovaného bolo zistené, že je emocionálne labilný, prchký, impulzívny, cholerik, vystupuje agresívne, i keď agresivita nie je jeho zvýraznenou črtou osobnosti. Konanie, pre ktoré bol uznaný za vinného, teda obžalovaný tak povediac „má v sebe“. Tieto znalecké závery sú podporené aj vyjadrením matky obžalovaného - svedkyne S. D., že sa obžalovaného bojí.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré považoval odvolací súd za potrebné uviesť vzhľadom na odvolaciu argumentáciu obžalovaného vzťahu ku skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa, pričom s podrobnejším odôvodnením v tomto smere odkazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Odvolicie námietky obžalovaného považoval odvolací súd za opakovanie argumentov (jeho obrany) prezentovaných na súde prvého stupňa, s ktorými sa tento náležite vysporiadal a ktoré ani odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Nepochybne teda obžalovaný svojim konaním popísaným v skutku naplnil skutkovú podstatu zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a), d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 a § 127 ods. 5 Tr. zák., pretože blízkej osobe spôsobil fyzické utrpenie a psychické utrpenie bitím, údermi, ponižovaním, vyvolávaním strachu a stresu, citovým vydieraním a spôsobil ním ťažkú ujmu na zdraví (posttraumatickú stresovú poruchu) a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas (od roku 2012 do 25.09.2017).

Preto ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v napadnutom rozsudku, ktoré zodpovedali výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný C. D. blízkej osobe spôsobil fyzické utrpenie a psychické utrpenie bitím, údermi, ponižovaním, vyvolávaním strachu a stresu, citovým vydieraním a spôsobil ním ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas.

*** K výroku o treste ***

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný ho v dôvodoch svojho odvolania nenapádal zo žiadnych konkrétnych dôvodov. Vo vzťahu k tomuto výroku odvolací súd však už prisvedčil odvolacím námietkam prokurátorky v tom smere, že súdom prvého stupňa uložený trest je neprimerane mierny.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane

prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Svoje rozhodnutie o mimoriadnom znížení trestu súd prvého stupňa odôvodnil tak, že obžalovaný ako otčím maloletej, ktorá bola v ranom veku (1-2 roky) zanedbávaná a týraná svojim biologickým otcom, zabezpečoval jej starostlivosť a výchovu v predmetnom období bez adekvátnej podpory a pomoci jej matky. Znalec PhDr. Z. H. skonštatoval, že na základe takejto ranej bolestnej skúsenosti poškodená bola vyvíjajúcou sa osobnosťou premorbidne vulnérabilnou. Psychický terén poškodená je senzitívnejšia, zraniteľnejšia na negatívne podnety v rámci zabezpečovania jej starostlivosti. Poškodená bola náročnejšia na výchovu. Znalec zároveň uviedol, že i keď v záťaži môže byť konanie obžalovaného prchké, vo vystupňovanej forme sa môže vyskytnúť určité slovné či fyzicky agresívne, teda útočné, avšak vyšetrením nebolo potvrdené, že by sa jednalo o osobnosť, ktorá by mala primárne zvýšenú črtu agresívneho správania sa. Starostlivosť a výchova poškodená predstavovala pre obžalovaného zvýšené nároky, ktoré mohli vyvolávať v jeho správaní menej adaptívne formy správania sa, a to aj v zmysle správania sa obžalovaného voči poškodená. Tiež z výpovede svedkyne T. W., ktorá je v pravidelnom kontakte s poškodenou, vyplynulo, že je lenivšia, nechce sa jej učiť. Odvolací súd uvádza, že s takýmto odôvodnením mimoriadneho zníženia trestu sa nemožno stotožniť, keď je navyše aj v rozpore s účelom trestu.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

V ustanovení § 39 ods. 1 Tr. zák. sa totiž výslovne uvádza, že jeho aplikácia je možná v prípade, ak by vzhľadom na okolnosti prípadu či pomery páchatela použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre neho neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Odvolací súd na tomto mieste opätovne zdôrazňuje, že obžalovaný poznal životnú minulosť poškodená z obdobia jej ranného detstva a jeho správanie nemôže ospravedlniť ani jeho komplikovanejšia osobnostná výbava. V príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného trpí poškodená viacerými poruchami a jej stav si vyžaduje dlhodobú pedopsychiatrickú starostlivosť vrátane farmakoterapie. I keď obžalovanému odvolací súd pre odstup času a iný charakter spáchanéj trestnej činnosti nepriznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., t.j. že už bol za trestnú činnosť odsúdený, nemožno opomenúť ani to, že vzhľadom k týmto jeho predchádzajúcim odsúdeniam má obžalovaný aj sklony k páchaniu rôznorodej trestnej činnosti a skôr uložené tresty u neho zjavne svoj účel nesplnili.

Odvolací súd dospel k záveru, že neexistuje ani žiadna iná okolnosť, ktorú je možné v jeho prospech zohľadniť pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Inak povedané - okolnosti prípadu a pomery obžalovaného neumožňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu.

Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v základnej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., a to vo výmere 7 rokov, teda na samej dolnej hranici, ktorý už považoval za primeraný, zákonný, spravodlivý a schopný splniť účel trestu, zodpovedajúci napokon jeho nemennému postoju k ním spáchanéj trestnej činnosti počas celého trestného konania.

Na výkon takto uloženého trestu odňatia slobody aj odvolací súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., pretože iné zaradenie na výkon trestu odňatia slobody sa odvolaciemu súdu nejavilo ako dôvodné (§ 48 ods. 4 Tr. zák.).

*** K výrokom o náhrade škody ***

Napokon pokiaľ ide o výroky o náhrade škody v napadnutom rozsudku, odvolací súd zistil rovnako ich nesprávnosť.

Súd prvého stupňa výroky o náhrade škody odôvodnil tak, že zaviazal obžalovaného na náhradu škody poškodená, keďže jej uplatnený nárok na náhradu škody (bolestné) bol po vykonanom dokazovaní

v rámci adhézneho konania v plnom rozsahu preukázaný, na rozdiel od nepreukázaného zvyšku (opatrovník poškodenej pri vyčíslení bolestného vychádzal z hodnoty bodu za rok 2018, pričom ujma na zdraví poškodenej bola spôsobená v roku 2017), s ktorým poškodenú potom odkázal na civilný proces.

Odvolačný súd sa síce stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že pri počte bodov 500 z titulu ťažkej ujmy na zdraví u poškodenej (posttraumatickej stresovej poruchy) a hodnote 1 bodu za rok 2017 (opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR zo 17. mája 2017 č. 03240-OL-2017 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2017 - oznámenie č. 133/2017 Z.z.) vo výške 18,24 € si poškodená mohla dôvodne uplatniť náhradu škody z titulu bolestného len do výšky 9.120,- Eur.

Avšak súd prvého stupňa dostatočne neprihliadol už na záver znalkyne MUDr. J. K., že čo sa týka psychického stavu poškodenej pred spáchaním skutku, jednalo sa u poškodenej o reaktívnu poruchu príchylnosti, ktorá vznikla v dôsledku výraznej nestability opatrovateľského prostredia v jej útlom veku, možno i týrania, čo sa potvrdiť jednoznačne nedá. Základným dôvodom, pre ktorý reaktívna porucha príchylnosti vzniká, je dlhodobé citové strádanie v rannom veku, t.j. vo veku do 2 rokov, v dôsledku čoho sa dieťa stáva citovo labilným a sociálne problematicky adaptovaným, môže dokonca nastať regres vo vývoji. Na tomto „teréne“ sa u poškodenej rozvinula/vznikla posttraumatická stresová porucha, na čom sa ale protiprávne konanie obžalovaného podieľalo „len“ v 50 %.

Odvolačný súd tak dospel k záveru, že výsledky dokazovania preukázali opodstatnenosť uplatneného nároku poškodenej len vo výške 4.560,- Eur (t.j. 50 % zo sumy 9.120,- Eur).

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), f), ods. 3 Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku celý výrok o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ako aj výroky o náhrade škody. Následne odvolací súd sám týmto rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného C. D. pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa odsúdil podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na prísnejší trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania opätovne rozhodol o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok